

Arrest

nr. 258 140 van 13 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS, loco advocaat C. DESENFANS, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster dient op 5 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 20 januari 2021. Haar zoon diende op 14 januari 2019 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 4 maart 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op X 1950 te Cuscatlan. U bent naar school geweest tot uw zestien jaar. U hebt twee zonen. Uw zoon J.W.M.O.(...) verblijft sinds 1999

in de Verenigde Staten en heeft de tijdelijke verblijfsstatus TPS (Temporary Protected Status). Uw andere zoon J.S.M.O.(...) (O.V. xxx; CG 19/10860) werkte in El Salvador als politieagent, waardoor hij problemen kreeg met bendeleden. De bendeleden kwamen ook langs bij u, om te vragen waar uw zoon was. Hij vluchtte vervolgens rond 1999 naar de Verenigde Staten. De bendeleden bleven u lastigvallen en bleven vragen waar uw zoon was. In september of oktober 2000 vielen twee jongeren binnen in uw woning in kolonie La Margarita, Soyapango. Ze sloten u op in de badkamer. U schreeuwde. Een van de twee jongeren richtte zijn pistool tegen uw hoofd. U vertelde aan uw echtgenoot wat er was gebeurd. De politie is gekomen en uw echtgenoot diende een klacht in, maar de politie heeft uw klacht nooit onderzocht. Daarnaast gebeurde het ook nog zo'n drie keer dat uw handtas werd gestolen en twee keer dat uw oorringen werden afgenomen. Eind 2000 kreeg u een visum voor de Verenigde Staten. Op 7 maart 2001 ging u met uw toenmalige echtgenoot naar de Verenigde Staten. U kreeg er de verblijfsstatus TPS, maar u raakte deze status kwijt omdat u met een visum naar de Verenigde Staten was gereisd. Uw zoon, Jose Saul werd twee maal gedeporteerd uit de Verenigde Staten, waarna hij vervolgens in 2018 naar België kwam en een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ongeveer in september 2019 ontving u een deportatiebevel. Zo'n drie weken later, in oktober 2019, twee weken voor uw vertrek uit de Verenigde Staten, begon u uw reis naar België te regelen en vroeg u aan uw nicht om uw vliegtickets naar België te kopen. Op 23 oktober 2019 verliet u de Verenigde Staten en keerde u terug naar El Salvador. U verbleef er een week bij uw nicht in San José Guayabal. Op 30 oktober 2019 vloog u via Spanje naar België waar u op 31 oktober 2019 bent aangekomen. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 5 november 2019.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort neer. Op 22 januari 2021 bezorgde u het CGVS nog foto's van uw vliegtickets, reisinformatie en het aankoopbewijs van uw tickets.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen

wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Er dient opgemerkt te worden dat de problemen waarvoor u in 2001 naar de Verenigde Staten bent gevlucht bezwaarlijk als actueel kunnen worden beschouwd, gezien deze feiten dateren van meer dan twintig jaar geleden. U kende tijdens uw verblijf in El Salvador van 23 oktober 2019 tot 30 oktober 2019, geen problemen meer (CGVS, p. 14). Bovendien stelt u bij het CGVS voorop dat u bent vertrokken naar de Verenigde Staten omdat er twee bendeleden binnenvielen in uw huis (CGVS, p. 11-12), terwijl u hierover bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niets vermeldt. Uw excuus, dat ze u er niet gevraagd hadden om een lang relaas te doen, dat u er niet aan dacht, en dat ze het u niet hebben gevraagd (CGVS, p. 16), kan niet overtuigen gezien er u ook daar werd gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land (DVZ vragenlijst 8 juli 2020, p. 1-2, punt 5). U vermeldt initieel ook niets aan het CGVS over de problemen die u zelf zou gehad hebben doordat uw zoon als politieman zou hebben gewerkt, terwijl u nochtans bevestigd had al uw problemen te hebben verteld (CGVS, p. 12). Uw excuus dat u dit niet zou verteld hebben omdat u niet gevraagd werd naar de situatie van uw zoon en u vertelde wat u is overkomen, is des te vreemder gezien u vervolgens weldegelijk beweert zelf problemen te hebben gehad door de problemen van uw zoon (CGVS, p. 15). U kan bovendien zeer weinig vertellen over deze zogenaamde problemen. Gevraagd wat er gebeurde nadat ze kwamen eisen van u dat u zou vertellen waar uw zoon was, stelt u simpelweg dat u het niet weet (CGVS, p. 15). Dat u zich zoiets, zelfs twintig jaar later niet meer zou herinneren, terwijl u beweert dat dit mee de aanleiding was van uw vertrek naar de Verenigde Staten (CGVS, p. 15), is dubieus. Dat u bovendien over zowel de inval in uw huis als over de problemen die u zou gekend hebben omwille van het beroep van uw zoon stelt dat u niet weet wie verantwoordelijk was (CGVS, p. 12, 15), komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Indien u overigens werkelijk door deze problemen naar de Verenigde Staten zou zijn vertrokken, is uw vertrek wel zeer laattijdig te noemen. De problemen die u had door het beroep van uw zoon, begonnen namelijk al voor zijn vertrek naar de Verenigde Staten in 1999 (CGVS, p. 4, 15), en ook na de beweerde overval op uw huis verbleef u nog ongeveer zes maanden in El Salvador, zagezegd omdat u nog geld nodig had en uw familie niet wou achterlaten (CGVS, p. 14).

Verder vroeg u in de achttien jaar dat u in de Verenigde Staten verbleef nooit asiel aan (CGVS, p. 6). Alhoewel u initieel de verblijfstatus TPS zou hebben gekregen omwille van een aardbeving die in El Salvador plaatsvond in 2001, beweert u deze verblijfsstatus te zijn kwijtgeraakt na een jaar. U wijt het feit dat u nooit een asielaanvraag heeft ingediend aan het gebrek aan informatie en stelt verder ook nooit navraag te hebben gedaan over welke status u zou kunnen krijgen omdat u niet dacht aan de gevolgen die dit zou kunnen veroorzaken (CGVS, p. 13). Dat terwijl uw zoon J.S.(...) nochtans verschillende malen is gedeporteerd uit de Verenigde Staten en u ook op de plekken waar u woonde deportatiebevelen voor andere mensen zag toekomen (CGVS, p. 4, 6). Vervolgens beweert u wel navraag te hebben gedaan, maar wijt u het feit dat u geen asiel aanvraag aan de verkeerde informatie die u zou gekregen hebben (CGVS, p. 14). Hoe dan ook ondernam u in de achttien jaar dat u in de Verenigde Staten verbleef geen serieuze poging om asiel aan te vragen. Deze houding ondermijnt uw geloofwaardigheid.

U keerde overigens terug naar El Salvador zonder dat u effectief gedeporteerd werd. U beweert dit gedaan te hebben om te vermijden dat u in de Verenigde Staten in de gevangenis zou belanden (CGVS, p. 7). Het is echter zeer vreemd dat u daar plots schrik van zou krijgen, terwijl u stelt zeker te zijn dat u al eerdere deportatiebevelen zou hebben gehad (CGVS, p. 6). Bovendien besliste u al terwijl u nog in de Verenigde Staten was, dat u naar België zou komen (CGVS, p. 9), dat maakt uw terugkeer naar El Salvador des te vreemder.

Nog reisde u via Spanje naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u ook in Spanje geen asielaanvraag in. Uw poging tot verschoning, dat u er niks kende en er enkel passeerde (CGVS, p. 10), kan niet overtuigen. Deze houding ondermijnt nog verder de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen. Ook in dit geval kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat als u voor uw leven vreest, u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Het feit dat u al die jaren nergens asiel heeft aangevraagd, dat u zelf terugkeert naar El Salvador om dan via Spanje uw zoon achterna te reizen naar België en dan pas een eerste verzoek tot internationale bescherming indient, doet eerder vermoeden dat u verblijf op het oog had en internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort, vliegtickets, reisinformatie en het aankoopbewijs van uw tickets hebben slechts betrekking op uw identiteit en uw reisweg. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drughandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tenslotte dient er nog opgemerkt te worden dat er ook ten aanzien van uw zoon J.S.M.O.(...) (O.V. 8.763.608; CG 19/10860) een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Ten aanzien van verzoeksters zoon J.S.M.O. werd op 28 september 2020 een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat hiertegen werd ingediend, is door de Raad verworpen bij arrest nr. 250 926 van 12 maart 2021.

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In eerste orde betoogt verzoekster dat haar vrees op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' dan wel 'sociale groep' valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Zij benadrukt dat haar zoon bij de politie werkte en dat zij als familielid behoort tot een risicoprofiel.

Zij verwijst tevens naar de veiligheidssituatie van zogenaamde 'returnees' en betoogt dat Salvadoranen die in het buitenland hebben verbleven worden geacht te beschikken over financiële middelen en hierdoor een risico lopen om te worden vervolgd. Zij haalt in dit verband tevens aan dat zij reeds eerder werd benaderd door bendeleden.

Verzoekster kaart voorts de hoge graad van onveiligheid in El Salvador aan en is de mening toegedaan dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet moet worden toegepast.

Verder argumenteert zij dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om bescherming te bieden tegen het bendegegeweld in het land.

Wat betreft de veiligheidssituatie in El Salvador werpt verzoekster op dat het daar aanwezige geweld wel degelijk kadert binnen een binnenlands gewapend conflict en willekeurig is. Zij citeert hierbij omstandig uit landeninformatie. Zij benadrukt in dit verband dat het feit dat zij tot een risicoprofiel behoort, enerzijds als returnee, anderzijds als familielid van een politieagent die problemen heeft gekend met bendes en dus een groter risico loopt slachtoffer te worden van dit willekeurig geweld.

Verzoekster hekelt nog dat het CGVS geen enkele informatie meegeeft in verband met de specifieke situatie in haar regio van herkomst, zijnde de colonia La Margarita in Soyapango. Zij haalt informatie aan en stelt dat hieruit blijkt dat Soyapango een van de meest onveilige gebieden is aan de rand van San Salvador.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster gaat niet akkoord met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal aangaande de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas en tracht deze te weerleggen.

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoekster verschillende rapporten betreffende de algemene (veiligheids)situatie in El Salvador, met name:

- Human Rights Watch, *Deported to Danger, United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*;
- International Crisis Group, *Life under Gang Rule in El Salvador*, 26 december 2018;
- International Crisis Group, *El Salvador's Politics of Perpetual Violence*, 19 december 2017;
- Human Rights Watch, *El Salvador – Events of 2018*;
- Overseas Security Advisory Council (OSAC), *El Salvador – 2019 Crime and Safety Report*, 25 april 2019;
- Le Point, *Au Salvador, des frontières invisibles tracées pas des gang sans pitié*, 28 november 2018.

3. Vraag tot inlichtingen

Naar aanleiding van de vraag van de Raad overeenkomstig artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet om *“ten laatste op de terechtzitting van 17 juni 2021 de beslissing neer te leggen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd genomen in hoofde van verzoeksters zoon, dhr. J.S.M.O.(...) (O.V. xxx; CG 19/10860), als ook de notities van het persoonlijk onderhoud van deze zoon op het CGVS”*, maakt verwerende partij op 11 juni 2021 onder de hoofding *“Aanvullende nota”* volgende stukken over:

- bijlage 1: beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeksters zoon;
- bijlage 2: notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeksters zoon op de zetel van het CGVS.

4. Voorafgaand

4.1. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekster verklaart dat zij El Salvador heeft verlaten omwille van de bendegerelateerde problemen die haar zoon J.S.M.O. omwille van zijn functie als politieagent zou hebben gekend; men zou ook bij haar zijn langsgesproken alvorens haar zoon in 1999 naar de Verenigde Staten vluchtte. Zij stelt dat in september of oktober 2000 twee jongeren haar woning, gelegen in de colonia La Margarita in Soyapango, binnenvielen en haar opsloten in de badkamer terwijl ze het huis doorzochten, dat haar handtas zo'n drie keer werd gestolen en dat haar oorbellen twee keer werden afgenomen. Op 7 maart 2001 ging verzoekster naar de Verenigde Staten en kreeg zij er een tijdelijke verblijfsstatus (TPS). In september 2019 ontving zij een deportatiebevel waarna zij de Verenigde Staten op 23 oktober 2019 verliet, kort terugkeerde naar El Salvador en er een week bij haar nicht in San José Guayabal verbleef, om op 30 oktober 2019 naar België te vertrekken.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten alsook familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt – in casu als familielid van een (ex-)politieagent – op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd bij een terugkeer naar El Salvador.

De commissaris-generaal en de Raad betwisten noch ontkennen verder dat delen van El Salvador worden geteisterd door een hoge graad van crimineel bendegerelateerd geweld. In casu is verzoekster afkomstig uit de wijk La Margarita gelegen in de gemeente Soyapango die onder controle staat van bendes. Uit de landeninformatie die verzoekster voorlegt, blijkt dat La Margarita criminaliteit kent en gevaarlijk kan zijn. Deze algemene landeninformatie volstaat op zich evenwel niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een daadwerkelijk risico loopt om persoonlijk te worden geïsoleerd of vervolgd door bendeleden. Verzoekster moet dit individueel en concreet aannemelijk maken.

Dit neemt niet weg dat bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoekster om blootgesteld te worden aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, en in het bijzonder La Margarita.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

5.3. Verzoekster heeft in het kader van haar beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten) die haar identiteit, herkomst en reisweg bevestigen. Deze elementen worden niet betwist maar houden geen verband met haar vluchtrelaas.

Aangezien de voormelde stukken wegens hun inhoud niet volstaan om verzoeksters vluchtmotieven aannemelijk te maken, moet worden nagegaan of haar verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

5.4. De commissaris-generaal besluit op basis van de verklaringen van verzoekster dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor haar de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten. Hij stelt onder meer vast dat (i) verzoekster bij het CGVS vooropstelt dat zij is

vertrokken naar de Verenigde Staten omdat er twee bendeleden binnenvielen in haar huis terwijl zij hierover bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) niets vermeldt, (ii) zij initieel bij het CGVS niet vermeldde dat zij problemen zou hebben gehad doordat haar zoon als politiemann zou hebben gewerkt, (iii) verzoekster zeer weinig kan vertellen over deze beweerde problemen, (iv) haar vertrek naar de VS op 7 maart 2001 zeer laattijdig te noemen is daar de problemen omwille van het beroep van haar zoon al bestonden voor zijn vertrek naar de Verenigde Staten in 1999 en zij ook na de beweerde overval in haar huis nog ongeveer zes maanden in El Salvador bleef, en (v) zij in de 18 jaar dat zij in de Verenigde Staten verbleef nooit asiel heeft aangevraagd.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

5.5. Verzoekster verklaart dat zij problemen had met bendeleden omwille van het profiel van haar zoon J.S.M.O. als politieagent en/of omwille van de problemen met bendeleden die haar zoon wegens zijn functie heeft gekend.

Uit de stukken in het administratief dossier en de stukken die de verwerende partij voorlegt in het kader van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, blijkt dat er een verwevenheid bestaat tussen verzoeksters vluchtrelaas en het vluchtrelaas dat haar zoon in het kader van zijn beschermingsverzoek van 14 januari 2019 naar voren bracht en in essentie was gebaseerd op zijn profiel als (ex-)politieagent en de bedreigingen en afpersing door bendeleden als gevolg daarvan. Waar de raadvrouw van verzoekster ter zitting nog benadrukt dat het profiel van de zoon als politieagent niet in twijfel wordt getrokken en dat het kan zijn dat verzoekster na zijn vertrek problemen heeft gekregen, gaat zij voorbij aan het gegeven dat verzoekster ter terechtzitting bevestigt dat haar vluchtrelaas voortbouwt op dat van haar zoon.

De Raad merkt hierbij op dat het vluchtrelaas van haar zoon, in het bijzonder de beweerde problemen na zijn terugkeer naar El Salvador in 2017 en het verband met zijn problemen in 1999, door de commissaris-generaal als ongeloofwaardig werd beschouwd in de beslissing van 28 september 2020 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze bevinding in zijn arrest van 12 maart 2021 met nr. 250 926 en oordeelde tevens dat de ernst van de vervolgingsvrees omwille van zijn beweerde problemen in 1999 minstens moest worden gerelativeerd. De Raad besloot dat de zoon van verzoekster zijn voorgehouden problemen met de bendes in El Salvador niet aannemelijk maakte omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn waardoor bijgevolg zijn betoog dat hij als ex-politieagent een risicoprofiel heeft, niet dienstig is.

Dat verzoekster naar aanleiding van haar verzoek voortbouwt op het risicoprofiel van haar zoon als ex-politieagent en zijn eerder ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, doet reeds op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar eigen vluchtrelaas.

5.6. Dit blijkt eens te meer nu verzoekster weinig eensluidende verklaringen aflegt omtrent de problemen die voor haar de aanleiding waren om El Salvador te verlaten. Zo stelt zij bij het CGVS voorop dat zij in 2001 is vertrokken naar de Verenigde Staten omdat in september of oktober 2000 twee jongeren binnenvielen in haar huis (NPO, p. 11-12). Bij de DVZ vermeldt zij niets over deze gebeurtenis en beperkt zij zich tot de verklaring *“bendeleden bedreigden onze hele familie verschillende keren met de dood”* en blijft zij verder slechts zeer vaag en algemeen (CGVS vragenlijst, punt 3.5). Voorhouden in het verzoekschrift dat de inval van de twee personen in haar huis in januari 2001 in deze context moet worden gezien, is niet ernstig te noemen. Nergens liet zij bij het CGVS verstaan dat deze personen die in haar woning binnenvielen, bendeleden waren noch dat dit omwille van haar zoon gebeurde. Verzoekster verklaarde dat ze haar hadden bestolen en dat zij niet weet wie ze waren, dat zij die personen nog nooit eerder gezien had en dat zij hen daarna ook nooit meer gezien heeft (NPO, p. 12). Bijgevolg legt verzoekster geen verband tussen de inval in haar huis in oktober 2000 en het profiel en/of problemen van haar zoon.

Haar excuus voor het onvermeld laten bij de DVZ van de gebeurtenis waarbij twee bendeleden haar huis binnenvielen, namelijk dat haar bij de DVZ niet werd gevraagd om een lang relaas te doen, dat zij er niet aan dacht, en dat ze het haar niet hebben gevraagd (NPO, p. 16), kan – zoals de commissaris-generaal terecht opwerpt – niet overtuigen aangezien haar duidelijk werd gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot haar vlucht uit haar land (CGVS-vragenlijst, punt 5). Van een

asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij in haar vluchtrelaas zou vermelden dat er twee jongemannen binnenvielen in haar huis, te meer daar uit haar verklaringen voor het CGVS blijkt dat deze gebeurtenis een niet geringe impact zou hebben gehad op haar leven. Bevrraagd waarom zij niet kan terugkeren naar El Salvador, haalt verzoekster dit voorval op het CGVS immers aan als reden. Zij beweerde dat zij tijdens dit incident in de badkamer werd opgesloten, er een pistool tegen haar hoofd werd gehouden en haar man naar aanleiding hiervan een klacht indiende bij de politie (NPO, p. 11, 12). Dit voorval zou tevens de aanleiding hebben gevormd voor haar vlucht naar de Verenigde Staten. Nogmaals gevraagd of zij alle redenen waarom zij niet kan terugkeren naar El Salvador had opgegeven, antwoordde verzoekster bevestigend (NPO, p. 12).

Verzoekster voert nog aan dat zij een probleem heeft met de wijze waarop een asielzoeker door de DVZ wordt gehoord, de rol die zijn raadsman daarbij speelt en verwijst daarbij naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer in het bijzonder het arrest in de zaak Salduz van 27 november 2008. De Raad herinnert er enerzijds aan dat de DVZ en het CGVS geen rechtsprekende organen zijn, maar deel uitmaken van het bestuur en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moeten nemen, en anderzijds dat het arrest inzake Salduz een strafprocedure betreft. Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden dat het recht op bijstand van een advocaat zoals gesteld in de zaak Salduz mutatis mutandis geldt in haar zaak aangezien verzoekster geen "verdachte" is bij het onderzoek naar haar beschermingsverzoek en zij ook niet werd "ondervraagd" door de "politie", doch enkel door de asielinstanties werd gehoord om haar beschermingsverzoek toe te lichten. Het CGVS is er door de wet enkel mee belast na te gaan of de verzoeker om bescherming beantwoordt aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag en in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel of deze in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont derhalve niet aan dat de asielinstanties artikel 6 van het EVRM hebben geschonden tijdens het onderzoek naar haar vrees voor vervolging. Verder wijst de Raad op wat volgt. Uit de vragenlijst blijkt dat het verslag in het Spaans aan verzoekster werd voorgelezen en dat zij haar verklaringen heeft ondertekend waarbij zij uitdrukkelijk verklaarde dat al deze verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (CGVS vragenlijst, p. 2). Het gehoorverslag op de DVZ wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoekster mag bewijzen dat zij hetgeen in het verslag werd neergeschreven op een andere manier heeft gezegd. Zij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Echter slaagt verzoekster er niet in haar beweringen dienaangaande hard te maken. Door zich louter af te vragen of deze vertaling wel een getrouwe weergave is van haar verklaringen, gelet op de omstandigheden waarin het interview op de DVZ plaatsvindt (haastig, met lawaai, soms geen herlezing, zonder advocaat), toont verzoekster niet in concreto aan dat er in haar geval fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Verzoekster maakte evenmin gewag van enig tolk- of taalprobleem. Zij gaf ten overstaan van het CGVS zelfs aan dat het interview bij de DVZ kort maar goed was verlopen (NPO, p. 2).

Verzoekster vermeldt tijdens haar gehoor initieel ook niets aan het CGVS over de problemen die zij zelf zou hebben gehad doordat haar zoon als politieman zou hebben gewerkt, terwijl zij nochtans had bevestigd dat zij al haar problemen had verteld (NPO, p. 12). Haar uitleg dat zij dit niet heeft verteld omdat haar niet gevraagd werd naar de situatie van haar zoon en zij vertelde wat haar is overkomen, overtuigt allerminst. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster zelf is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat het CGVS kan beslissen over haar verzoek om internationale bescherming. Er mag van verzoekster worden verwacht dat zij de kansen die zij krijgt om haar nood aan bescherming toe te lichten, aangrijpt. Hierbij dient erop gewezen dat het niet aan de protection officer is om het gehoor te 'sturen' noch om aan te geven welke informatie hij van verzoekster verwachtte te horen, zoals wordt gesuggereerd in het verzoekschrift. Verzoekster werd van bij het begin meermaals gevraagd waarom zij El Salvador heeft verlaten. De protection officer heeft hierbij herhaaldelijk doorgevraagd naar de problemen die zij heeft gekend: "*Het is de bedoeling dat u mij nu uw verhaal in*

detail vertelt, dat u vertelt over uw persoonlijke problemen waardoor u uw land hebt verlaten en waarom u niet kan terugkeren naar El Salvador.”, *“Wilt u nog meer vertellen?”*, *“En hebt u nog andere problemen gehad waarom u El Salvador hebt verlaten?”*, *“Zijn er nog andere redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar El Salvador?”*, *“Maar hebt u mij nu alles verteld wat u is overkomen en waarom u niet kan terugkeren?”*, *“En ik wil daarbij benadrukken dat het heel belangrijk is dat u mij nu alles in detail vertelt.”*, *“Dus u hebt me net alle redenen verteld?”* (NPO, p. 11-12). Verzoekster maakte desondanks nergens gewag van problemen met benedeleden omwille van de werkzaamheden van haar zoon. Pas na confrontatie met haar verklaringen afgelegd bij de DVZ waarbij zij te kennen gaf dat heel de familie werd bedreigd door benedeleden omdat haar zoon politieagent was, stelt zij dat dit de reden was waarom ze El Salvador hebben verlaten (NPO, p. 15). De vaststelling dat verzoekster na herhaaldelijk te zijn gevraagd naar de redenen waarom zij El Salvador heeft verlaten, nooit spontaan aangaf dat zij problemen kende omwille van de problemen van haar zoon, is frappant en ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

5.7 Verzoekster kan bovendien zeer weinig vertellen over deze voorgehouden problemen. De commissaris-generaal merkt hierover terdege op: *“Gevraagd wat er gebeurde nadat ze kwamen eisen van u dat u zou vertellen waar uw zoon was, stelt u simpelweg dat u het niet weet (CGVS, p. 15). Dat u zich zoiets, zelfs twintig jaar later niet meer zou herinneren, terwijl u beweert dat dit mee de aanleiding was van uw vertrek naar de Verenigde Staten (CGVS, p. 15), is dubieus. Dat u bovendien over zowel de inval in uw huis als over de problemen die u zou gekend hebben omwille van het beroep van uw zoon stelt dat u niet weet wie verantwoordelijk was (CGVS, p. 12, 15), komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.”* De commissaris-generaal stelt overigens terecht vast dat indien verzoekster werkelijk door deze problemen naar de Verenigde Staten zou zijn vertrokken, haar vertrek wel zeer laattijdig te noemen is: *“De problemen die u had door het beroep van uw zoon, begonnen namelijk al voor zijn vertrek naar de Verenigde Staten in 1999 (CGVS, p. 4, 15), en ook na de beweerde overval op uw huis verbleef u nog ongeveer zes maanden in El Salvador, zozegzegd omdat u nog geld nodig had en uw familie niet wou achterlaten (CGVS, p. 14).”*

Verzoekster voert hiertegen geen concreet verweer waardoor deze motieven gehandhaafd blijven en door de Raad worden overgenomen.

5.8. In de bestreden beslissing wordt terecht bemerkt dat verzoeksters nalaten om asiel aan te vragen in de achttien jaar dat zij in de Verenigde Staten verbleef, de geloofwaardigheid van haar relaas ondermijnt. Verzoekster slaagt er met haar verzoekschrift niet in hierover anders te doen denken. Zij volhardt in haar verklaring dat zij bij aankomst in de Verenigde Staten niet goed op de hoogte was van de procedure en dat haar voornaamste betrachting was om werk te vinden. De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar verklaart dat zij nooit ergens heeft nagevraagd welke status zij zou kunnen krijgen omdat zij niet dacht aan de gevolgen die dit zou kunnen veroorzaken (NPO, p. 13). Dit terwijl jaar zoon J.S. nochtans verschillende malen is gedeporteerd uit de Verenigde Staten en zij ook op de plekken waar zij woonde deportatiebevelen voor andere mensen zag toekomen (NPO, p. 4, 6). Dat zij geen beroep deed op de asielprocedure omdat zij de taal niet goed begreep, zij niet op de hoogte was van de procedure en zij verkeerde informatie zou hebben gekregen, is niet aannemelijk nu zij er klaarblijkelijk wel in slaagde initieel een tijdelijk beschermingsstatuut te verwerven in 2001. Verzoekster verbleef bovendien 18 jaar lang in de VS. Dat zij in al die tijd nooit bescherming zocht bij de Amerikaanse autoriteiten omwille van de beweerde bedreigingen sinds 1999, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar vrees voor de bendes in haar gemeente.

Waar uit het door verzoekster geciteerde rapport van Human Rights Watch kan blijken dat de Trump-administratie een strikter beleid voerde waardoor het risico op gedwongen verwijdering toenam en het steeds moeilijker werd om internationale bescherming te verkrijgen in de Verenigde Staten, stelt de Raad vast dat dit betrekking heeft op het beleid onder Trump sinds 2017 maar dat dit rapport verder geen informatie bevat over de situatie in de Verenigde Staten in 1999 noch in de periode daarna tot 2017. Los van de vaststelling dat verzoekster bij het CGVS dit risico op deportatie niet aangaf als reden waarom zij geen asiel heeft aangevraagd in de Verenigde Staten, kan dit bovendien niet als afdoende verschoning worden aanvaard. Een gevoel van veiligheid is immers geen alibi om geen aanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die verzoekster noopte haar land van herkomst te verlaten. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het niet indienen van een verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend nood-

zakelijk achtte. Deze vaststelling is naar het oordeel van de Raad een verdere aanwijzing dat de door verzoekster geschetste vrees elke geloofwaardigheid ontbreekt.

5.9. Alles samen genomen, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om geen geloof te hechten aan de bewering van verzoekster dat zij in 1999-2000 problemen zou hebben gekend met bendeleden omwille van de functie van haar zoon J.S.M.O als politieagent noch omwille van de problemen die haar zoon met bendeleden zou hebben gekend. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster. Het betoog dat de daden van vervolging door bendes in El Salvador eveneens politiek gemotiveerd zijn en dat er een band is met een vervolgingsgrond, in casu een (toegeschreven) politieke overtuiging is dan ook niet langer dienstig.

Verzoeksters kritiek op overige motieven in de bestreden beslissing betreft overtollige motieven die in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden noch overgenomen als pertinente vaststellingen. Verzoeksters kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken daar de voorgaande bevindingen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas voldoende schragen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas en bij gebrek aan andere concrete en aannemelijke aanwijzingen, slaagt verzoekster er niet in op concrete en individuele wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van haar profiel als familielid van een (ex-)politieagent persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd bij een terugkeer naar El Salvador.

5.10. Zoals reeds voorheen vermeld, wordt niet betwist dat verzoekster afkomstig is van een wijk in de gemeente Soyapango die wordt gecontroleerd door bendes. De commissaris-generaal en de Raad betwisten noch ontkennen dat delen van El Salvador worden geteisterd door een hoge graad van crimineel geweld, en dat Soyapango criminaliteit kent en gevaarlijk kan zijn. Verzoekster beschrijft inderdaad de algemene onveiligheidssituatie in El Salvador en maakt melding van verschillende gebeurtenissen die zich over de jaren heen voordeden in haar colonia La Margarita en die de aanwezigheid van bendeleden en criminaliteit bevestigen, maar dit is op zich niet voldoende om een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken nu verzoekster op geen enkel moment aantoonbaar of aannemelijk maakt dat zij tijdens deze gebeurtenissen persoonlijk door deze bendeleden werd bedreigd of hierdoor persoonlijk ernstige problemen ondervond (NPO, p. 11, 14). De aangehaalde gebeurtenissen zijn algemeen, hebben geen betrekking op verzoekster en tonen enkel aan dat een groot deel van het openbaar leven in El Salvador door de bendes wordt gecontroleerd, iets wat noch door de commissaris-generaal noch door de Raad wordt betwist.

Om de situatie nog verder te schetsen, haalt verzoekster aan dat haar handtas drie keer werd gestolen en haar oorkonden twee keer werden afgenomen (NPO, p. 11, 14). Deze feiten, voor zover geloofwaardig, zijn evenwel één voor één losstaande incidenten en tonen enkel aan dat een groot deel van het openbaar leven in El Salvador criminaliteit kent, iets wat noch door de commissaris-generaal noch door de Raad wordt betwist. Nergens uit haar verklaringen blijkt evenwel dat verzoekster als gevolg van deze incidenten verdere problemen kreeg met bendeleden of door hen systematisch werd geïsoleerd. De Raad wijst erop dat het in deze afzonderlijke gevallen gaat om louter gemeenschappelijke feiten die kaderen in de algemene veiligheidssituatie die El Salvador kenmerkt en die betreuwenswaardig zijn maar die, zelfs als ze cumulatief worden gezien, niet voldoende ernstig zijn om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen nuttige elementen aan die hierover anders doen denken.

Verzoeksters algemene verwijzing naar de bende-problematiek in El Salvador en de verwijzing naar algemene landeninformatie over de onveiligheid en het geweld in haar land, volstaan niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of geïsoleerd in de zin van artikel 48/3 of artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Deze vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe, gelet op het voorgaande, in gebreke.

5.11. Verzoekster betoogt nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico loopt om door bendes te worden geïsoleerd enerzijds omwille van haar verblijf in het buitenland waardoor zij wordt geacht over financiële middelen te beschikken, anderzijds omdat zij familielid is van een politieagent en reeds bende-gerelateerde problemen heeft gekend.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer.

Uit het geheel van deze informatie blijkt veeleer dat bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risicoverhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Ook het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waarnaar verzoekster verwijst en dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bendegeweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden geïdendeerd.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, worden verzoeksters verklaringen dat zij in 1999-2000 problemen zou hebben gekend met bendeleden omwille van de functie van haar zoon J.S.M.O als politieagent dan wel omwille van de problemen die haar zoon met bendeleden zou hebben gekend, niet geloofwaardig geacht. De losstaande incidenten die zij meemaakte betreffen gemeenrechtelijke criminele feiten die niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om te worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit El Salvador reeds in het vizier is gekomen van een bende. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoekster voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zou lopen om te worden geïdendeerd door bendeleden.

In zoverre verzoekster aanvoert dat zij als familielid van een politieagent een ‘bijzonder hoog risico’ loopt bij terugkeer naar El Salvador, herhaalt de Raad dat dergelijke beschermingsverzoeken met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht doch dat uit de landeninformatie niet blijkt familieleden van (ex-) politieagenten worden blootgesteld aan groepsvervolging. Zoals in de UNHCR-richtlijnen zelf wordt benadrukt, is het risico afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, in casu een specifiek profiel of specifieke omstandigheden (p. 36-37). Een loutere verwijzing naar het enkele feit dat zij een familielid is van een (ex-)politieagent, volstaat dan ook niet om een individueel en objectief risico vast te stellen. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan die erop wijzen dat zij omwille van dit specifiek profiel of omwille van specifieke omstandigheden een bijzonder hoog risico loopt, te meer nu de aangehaalde problemen met bendeleden omwille van het profiel van haar zoon als politieagent dan wel omwille van de problemen die hij heeft gekend als gevolg van zijn werkzaamheden als politieagent, niet geloofwaardig worden geacht.

Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland *kunnen* worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters verblijf in België sinds september 2019 voor de duur van de asielprocedure, gelet op haar verblijf in El Salvador sinds haar geboorte in 1999, als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen met bendes omwille van het profiel van haar zoon als (ex-)politieagent niet geloofwaardig worden geacht. Haar betoog dat zij niet zou beschikken over de financiële middelen om de bendes te vermijden in het geval zij de renta niet kan betalen, is louter hypothetisch en wordt niet met bewijskrachtige elementen gestaafd. Waar verzoekster opmerkt dat zij geen familie meer heeft in de wijk La Margarita nu haar ene zoon in België verblijft en de andere in de Verenigde Staten, herhaalt de Raad dat hij de vrees van haar zoon J.S.M.O. ten aanzien van El Salvador in het arrest van 12 maart 2021 met nr. 250 926 als ongegrond heeft beschouwd. Niets belet verzoekster derhalve zich opnieuw samen met haar zoon in El Salvador te vestigen. Bovendien moet erop worden gewezen dat zij nog steeds drie broers en/of zussen heeft die in San José Guayabal wonen en dat zij aldus over een familiaal netwerk beschikt (NPO, p. 3).

Het geheel van verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

In zoverre verzoekster meent dat zij behoort tot de specifieke sociale groep gedefinieerd als ‘terugkeerders/returnees’ die in het buitenland hebben verbleven, wijst de Raad er volledigheidshalve nog op dat uit artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet volgt dat er twee voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld om als een specifieke sociale groep te worden beschouwd: ten eerste, moeten de leden van de groep een *“aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden”*, of een kenmerk of geloof delen *“dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven”* en, ten tweede, moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat hij in zijn directe omgeving als *“afwijkend”* wordt beschouwd. Hoewel de bewoordingen van de Vreemdelingenwet afwijken van de bepaling in de Kwalificatierichtlijn wijst de Raad er op dat deze formulering werd ingevoerd op grond van de Kwalificatierichtlijn aangenomen in 2004, en dat het Hof van Justitie in het arrest X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel heeft geoordeeld dat een groep wordt geacht een *“specifieke sociale groep”* te vormen als aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 10, lid 1, d) van de Kwalificatierichtlijn is voldaan (HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z, arrest van 7 november 2013, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov tegen Hongarije, pt. 89; RvS 5 maart 2021, nr. 14.253 (c)).

De Raad stelt evenwel vast dat voor zover verzoekster doet gelden dat zij behoort tot de specifieke sociale groep die wordt omschreven als ‘terugkeerders/returnees’, zij in geen van deze hypothesen voldoet aan de cumulatieve voorwaarden vereist door de rechtspraak van het Hof van Justitie. Er kan niet worden ingezien hoe verzoekster zou behoren tot een groep met een eigen identiteit die in de directe omgeving als afwijkend zou worden beschouwd, nu zij voor haar vertrek geen ernstige problemen kende met bendes, noch concreet aantoonde waarom dergelijk risico in haar geval zou bestaan in geval van terugkeer.

5.12. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat

die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor er in casu geen sprake is van een omkering van de bewijslast. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Verzoeksters betoog dat zij in El Salvador geen bescherming kan krijgen is, gelet op wat voorafgaat, evenmin dienstig.

5.13. Bovenvermelde bevindingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde rees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, dit is dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador, inclusief de colonia La Margarita in Soyapango, wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador, en in het bijzonder in de colonia La Margarita in Soyapango, zo zou zijn dat iedereen een risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld en iedereen op elk moment in het vizier van gewapende groepen kan komen, zoals verzoekster betoogt, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms aanleiding geven tot interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador en verzoeksters colonia La Margarita in Soyapango zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verzoekster brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De informatie die zij aanhaalt in haar verzoekschrift is immers verouderd, is dezelfde of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund. De door verzoekster geciteerde landenrapporten bevestigen het hoge aantal moorden en het feit dat het bendegeweld wijdverspreid is, maar tonen niet aan dat het geweld willekeurig van aard is. Ook uit de vaststelling dat het loutere verhuizen van de ene wijk naar de andere, door een rivaliserende bende gecontroleerde wijk, dodelijke gevolgen kan hebben, kan niet worden afgeleid dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn, nu uit de landeninformatie blijkt dat in dergelijke gevallen de betrokkene individueel wordt gevisieerd door de bende omdat hij uit een door een rivaliserende bende gecontroleerd gebied komt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, en met name in de colonia La Margarita van Soyapango, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Het betoog van verzoekster dat de bestreden beslissing geen analyse inhoudt van de intensiteit en graad van willekeur van het geweld en dat de centrale vraag in de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet zozeer te maken heeft met het bestaan van een situatie van gewapend conflict maar wel met de intensiteit en mate van willekeur van het geweld is bijgevolg niet dienstig.

7. Wat betreft de artikelen 2 en 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 blijkt niet.

9. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 wordt geschonden, wijst de Raad erop dat dit artikel is opgegeven zodat de aangevoerde schending niet dienstig is.

10. Wat betreft de artikelen 48, 48/2 en 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, geeft verzoekster niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht zodat de aangevoerde schendingen dan ook niet dienstig zijn.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de

zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES